

говоритъ, Сърбия иска сега и излазъ на Адриатическо море, желание отхвърлено окончателно отъ силитъ отдавна.

На 1 май (№ 192) лондонската легация съобщава, че делегатитъ на съюзниците отказват да се произнесат по проекта за миръ, изготвенъ отъ Съръ Грей, подъ предлогъ, че нѣмали наставления. Нашиятъ пълномощенъ министъръ ги подозира въ желание да бавятъ мира и е готовъ самъ да подпише проекта за миръ. Този проектъ имъ бѣше известенъ много по-рано, тѣ даже го използваша да протестиратъ срещу България, която искала да сключва сепаративенъ миръ съ Турция и, само за да могатъ да приковаватъ нашитъ войски още известно време на чаталджанскитъ укрепления, съюзниците трѣбвало обстойно да го изучаватъ. Нашитъ настоявания предъ тѣхъ не помагатъ.

На 3 май (№ 1356) нашиятъ министъръ председателъ моли великитъ държави да настоятъ предъ съюзниците ни да подпишатъ по-скоро договора за миръ. Досегашнитъ прояви на вражда, на закани между съюзниците, които се следѣха съ голѣма загриженост отъ силитъ на Съглашението, съ голѣма радост — отъ други държави, трѣбваше да се проявятъ, като че ли, отъ Лондонъ — предъ цѣлия свѣтъ, за да разбератъ всички противници на България, че тя е съвсемъ сама, изложена на произвола. Какво могатъ да помогнатъ великитъ държави срещу неискрени съседи, които сж решили да изнудятъ България? Нима въ продължение на десетъ месеци тия велики сили не постоянствуваха да даватъ съвети, на повечето отъ които не се обърна внимание? Това не дава и днесъ резултатъ, поради което на 4 май председателътъ на нашата делегация телеграфира (№ 101), че ако съюзниците откажатъ да подпишатъ договора за миръ, България ще бжде принудена сама да го подпише.

Съюзътъ, който бѣше вече разложенъ доста много, получаваше, по този начинъ, едно официално погребение. Това хвърга въ смущение Съглашението, особено Русия, която считаше, че има още какво да се спасява. България може да се изложи по този начинъ на опасността да воюва съ всички. Той предупреждава най-енергично, съветва съюзниците да не позволяватъ подобенъ скандалъ, особено предъ очитъ на враговетъ на съюзното дѣло. Благодарумието и този пжтъ надвива. Бѣше ясно, обаче, че Сърбия и Гърция ще използватъ всички срѣдства, за да спечелятъ време и затруднятъ прехвърлянето на българската армия на западъ.

За неподписването на договора гърцитъ изтъкватъ сжщо, че не могатъ да оставятъ островитъ въ ржцетъ на Европа, не приематъ и установената вече отъ Европа албанска граница. Това което ние по-рано правѣхме съ Родосто, сърбитъ — съ Адриатика, Гърция си позволява да върши сега по други краища на Европа. Гърция се обявява противъ волята на всички. Нейниятъ съюзникъ Сърбия се солидаризира напълно съ нея. Това време прекарвано въ спорове, Сърбия използва и за своята агитация предъ правителствата на великитъ сили по сръбско-българския споръ. „Изглежда, че иматъ частиченъ успѣхъ предъ Англия и Франция“, съобщава д-ръ Даневъ съ телеграмата си отъ 4 май. Ако има успѣхъ въ Франция и Англия, следъ като успѣхътъ ѝ въ Русия бѣше вече нѣколко месеци открито изтъкванъ, това трѣбваше да се вземе въ сериозно внимание отъ всички наши срѣди, натоварени съ разрешаването на въпроса.

Пълномощниятъ ни министъръ въ Лондонъ телеграфира на 6 май (№ 203), че държавниятъ подсекретаръ Николсонъ му съобщилъ, какво сърбитъ и гърцитъ правили мжнотии за подписването договора. Какво да се предприеме? Изглежда, че нѣма сила, която може да наложи приключването на тия трудни преговори. Великитъ държави се задоволяватъ само да отбележатъ положението, но не могатъ да дадатъ съвети за излизането отъ него. Невъзможно е да се преодолеятъ лесно шиканиитъ на хора, които сж загубили коректностъ и честолюбие. На 7 май (№ 107)